

Csak a nevedet gyakoroltam

Gyerekek között vannak eléggé gonoszkodó játékok. A mi időnkben volt egy ilyesmi, hogy a másik nevét kiabálták messziről, mire ő hiszékenyen odajött, de kinevették: csak a nevedet gyakoroltuk! Főleg, ha az illető kicsit az osztály szélére szorult, mellőzött volt, csalódottan távozott, mivel felvillant a remény, hátha, most az egyszer, végre szükség lehet rá vagy kíváncsi lett rá valaki.

Istent gyakran még nem nagyon hívók is megszólítják, ha úgy gondolják, kifutottak a tudományukból, erejükből, képességükből vagy per pillanat épp úgy érzik, összezsugorodtak a hullámok a fejük felett. Ilyenkor bevetnek minden babonát, köztük Őt is kipróbálják.. Olykor talán rögtön meg is bánják, mert szinte szégyellik a sokat hátrított gondolatot, amibe menekültek pillanatnyi megingásukban. Vannak, akik komolyan gondolják. Kétségbeesésükben, reménytelenségükben, megoldhatatlannak látszó sorshelyzetükben arra vetemednek, hogy az ég felé kiáltsanak és bárkihez is jut el hangjuk, de segítsen. Ha nem történik rögtön csoda, akkor el is keserednek, hogy még ez sem segített. De ha igen? Akkor a többség eléggé gyorsan elfelejti, hogy kért valakitől is valamit, valamikor. Fel sem merül, hogy kérésükre adott válasz volt az, amit látszólag véletlenül meg találtak kapni. Betudják maguk ügyességének, a szerencsének, a véletlenek összjátékának, mindenesetre ezt megérdemlik, mert megszenvedték, kivárták. Tán még olyat is találnak mondani, hogy kibőjtölték, bár a kifejezést csak a nagymamától örökölték, ma már tartalom nélküli homályos képekkel használgatják. De vannak olyanok, akik nem feledkeznek meg a kérésükről és tartják magukat olyan kicsinynek és elesettnek, segítő környezetüket pedig annyira tehetetlennek a jószándékukban is, a csodát pedig olyan nagynak, hogy nem tudnak legyinteni az egykori kérésük emlékére. Alighanem ők vannak kisebbségben. Nem meglepő. Jézus tíz leprása közül egyetlen jött vissza, miután felfogta, mi történt vele. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna bajukból meggyógyulni, mintha maguk sikere lett volna vagy épp az időjárás kedvezett. Egyikőjük kötötte össze a kegyelmet a gyógyulással és értékelte.

Mi van azokkal, akiknek a kérése kevésbé egyértelmű, nem egyetlen, konkrét dolgot fogalmaz meg, hanem valami általános boldogtalanságot, szomorúságot, reménytelenséget, szeretetlenséget? Nem is tudják megfogalmazni, mi segíthet rajtuk. Észreveszik, ha kérésükre, az ég felé fordulásukra maga Jézus közeledik kitért karokkal? Hozza ajándékát, amit nekik szán életük megváltására? Mi mit teszünk ilyenkor? Elnézünk mellette, felette, várva a csodát? Egy régi magyar filmben egy szegény értelmiségi családnak távoli rokonuk külföldről egy Mercedest ajándékozott. Az átadó telephelyen hiába forgatták fejüket mindenfelé, nem akarták észrevenni, hogy egy szippantós tartálykocsi vár csak rájuk. Nagy csalódásukban eltartott egy darabig, hogy kollektív gondolkozásban kitalálják, mit is kezdjenek ezzel az ajándékkal és mennyivel értékesebb, mint egy luxusautó.

Isten ajándékait életünkben nem vagyunk hajlamosak észrevenni, még ha mi kérjük sem. Ha igen, akkor gyakran nem neki tulajdonítjuk.

Milyen végtelenül türelmes, elnéző és jóságos lehet, hogy adományait ennyire semmibe vesszük, másnak vagy magunk érdemének tulajdonítjuk. Ez az Úr fájdalma lehet, hogy bár szeretett teremtményei vagyunk mégis mily nehéz segíteni rajtuk. Mi mennyire viseljük jól, ha segítségünket, jóakaratainkat elutasítják, fel sem ismerik, amit meg mégis adni tudunk, azt nem is értékelik, észre sem veszik, félredobják, elfelejtik? Mi mennyire lennénk hálásak, ha valaki végtelen mellőzöttségünkben, kitaszítottságunkban egyszer csak a nevünket kiáltja és tényleg, ezúttal most nem „gyakorlásból” kér valamit, hanem figyelmet szentel ránk, értékel és még azt is elfogadja, ha nem azt adjuk, hanem sokkal különbet?

Például azt az ajándékot, ami legnagyobb lehet életünkben, a felismerés, honnan kaphatjuk meg mindazt, amire életünkben a boldoguláshoz szükséges. Célokat, eszközöket, erőforrásokat, értelmet és örömet. Ehhez részünkről „csak” odafigyelésre, elfogadásra, befogadásra van szükség és végre engedni meghaladni magunk és a világ roppant korlátolt kis tudományát a valóságról, igazságról, jóról, rosszról.

Templomlépcső, 2022. július